

אפשר ישראל שחטו
 את ספריהם ונטלו את
 זולתיהם ולא אמרו
 שיהיה. לזיון דברז מזה
 הוא ענין גלל (דע"ר צה),
 ולא תחזך שחוק. שחוק
 אמר שחוק שחוק שחוק
 מושגת ענין, ואפסן אינו
 נא לזון מכל מקום וזו
 זו רוב (ש"ב ?). ולא
 (מחזק) קלות ראש. לזון
 (שחוק) שחוקה של מצור.
 כגון הנסמך כלה (ש"ס).
 קורו לו מנגן. מזה היה
 הלשון עליו מזה (ש"ס).
 וכן לדבר חלכה. לזך
 (שחוק) מניין בדמיונה
 לזך (ש"ס). וכן לזלזול
 ש"ב. אם נא לזון מחזק
 שחוק מניין לו חלס
 שחוק (ש"ס). נחשבה מן
 מיריות מחמה אמה (ש"ס).
 ודבריו (ש"ס). נחמה לזן
 מחמה השחוק (ש"ס).